U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **I. C.,** zast. Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 4. 2018, č. j. 2 Az 7/2016 – 36,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále „městský soud“), kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2016, č. j. OAM-1109/ZA-ZA11-K01-2015; tímto bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany podle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Stěžovatel dne 23. 12. 2015 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 4. 1. 2016 poskytl údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany, konkrétně sdělil, že se narodil X, místo narození je C. v bývalém Sovětském svazu, je moldavské národnosti, hovoří moldavsky, rusky a česky, vyznává pravoslaví; není členem žádné politické strany a ani se nijak nikdy neangažoval. Je svobodný, děti nemá. Svoji vlast opustil v září 2009, kdy na základě podnikatelského víza vycestoval autobusem z Kišiněva do Prahy. Vlast poté asi desetkrát navštívil, naposledy tam byl v únoru roku 2015. V roce 2008 měl ve vlasti problémy s nějakým mužem, byl i u soudu, ale díky úplatku byl propuštěn. Ostatní však strávili pět let ve vězení a po propuštění po něm chtějí velké peníze. Volali mu a říkali, že až se vrátí, bude mít velké problémy. V České republice to má rád, pracuje zde, chtěl by si najít ženu, koupit byt a žít zde. Svůj zdravotní stav označil za dobrý. Z pohovoru provedeného dne 4. 1. 2016 vyplývá, že ve vlasti převážel spolu

s dalšími přes hranice cigarety, alkohol i osoby a když došlo k zadržení jeho skupiny státními orgány, mohl ten, kdo měl peníze, zaplatit a byl osvobozen. V současnosti se obává návratu do vlasti z důvodů, že tam bude mít problémy. Upozornil na skutečnost, že v Moldavsku je korupce, vše se tam dá koupit. Existuje tedy možnost, že by někomu zaplatil a ti druzí rovněž a tím by je nechali, aby si věci vyřešili mezi sebou. Jiné potíže ve vlasti neměl. Do České republiky přicestoval v roce 2009, pracoval zde a měl problémy se zaměstnavatelem, který jemu i dalším nezaplatil peníze. Rozbili mu auto a následně byli potrestáni, stěžovatel byl odsouzen k podmínečnému trestu. Dál zde žil a pracoval, když si ale chtěl prodloužit doklady, pobyt mu byl zastaven. Podával proti rozhodnutí odvolání a v říjnu 2015 dostal odpověď, přišel mu dopis, že do 90 dnů musí odjet z České republiky. Snažil si zde zajistit pobyt, to se mu nepodařilo. Existuje sice ještě možnost, že by požádal o rumunské občanství, to by ale musel strávit nějakou dobu v Moldavsku a toho se bojí, aby se mu něco nestalo. O možnosti požádat o mezinárodní ochranu mu řekla jedna osoba, u které pracoval. V České republice má půjčky na auto, na telefon, vše splácí.

[3] Žalovaný neshledal naplnění žádného z důvodů dle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona o azylu a mezinárodní ochranu stěžovateli neudělil.

[4] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného městský soud zamítl; konstatoval, že se žalovaný zabýval veškerými skutečnostmi, které v průběhu správního řízení vyšly najevo, jakož i tvrzeními stěžovatele. Při posouzení všech těchto skutečností došel soud k závěru, že správní orgán nikterak nepochybil ani během provádění správního řízení ani při vydání napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu). Žalovaný dle přesvědčení městského soudu rovněž řádně odůvodnil, proč stěžovateli nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu).

[5] V kasační stížnosti stěžovatel namítá nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Uvádí, že ve správním řízení byl zásadním způsobem porušen především § 3 správního řádu, neboť správní orgán nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti; byly porušeny zásady správního řízení obsažené v § 2 odst. 3 a 4 správního řádu; je evidentní, že správní orgány nepřihlédly ke specifickým okolnostem řešeného případu a už vůbec nešetřily oprávněné zájmy účastníka řízení. Postup správního orgánu rozhodujícího ve věci prakticky kompletně podpořil soud, ačkoliv zjištěné skutečnosti zcela jednoznačně podporují naprosto odlišný závěr. Soud přitom zároveň zcela ignoroval stěžovatelem namítané podstatné skutečnosti a omezil se prakticky výhradně na odkazy směrem k napadenému rozhodnutí správního orgánu, které však byl povinen přezkoumat, na místo toho, aby si z něho vytvořil podkladový materiál pro odůvodnění svého rozhodnutí. Stěžovatel zejména namítá zcela nedostatečné posouzení možnosti udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Správní orgán stejně jako soud dospěl k závěru, že stěžovateli v případě návratu do vlasti nehrozí azylově relevantní újma ve smyslu příslušných ustanovení zákona o azylu. Zcela nesprávné je pak zdůvodnění ve vztahu k absenci hrozby vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Správní orgán v tomto ohledu vychází ze zcela nedostatečně zjištěného stavu věci. Stěžovatel se domnívá, že je známým faktem potvrzeným i podklady, které shromáždil správní orgán, že režim v zemi panující je nedemokratický, potlačuje ve velké míře lidská

pokračování

práva a svobody, přičemž sám stěžovatel opakovaně sdělil, že se obává návratu do vlasti, neboť je mu vyhrožováno soukromými osobami, které jej vydírají, nemůže vyhledat pomoc orgánů státu, neboť pro bující korupci není možné dosáhnout spravedlnosti. Stěžovatel v tomto směru nesouhlasí s odůvodněním městského soudu, který odmítá důvodnost žádosti a podané žaloby, přičemž však odkazuje v podstatě toliko na závěry, které učinil správní orgán v napadeném rozhodnutí; takový postup nepovažuje stěžovatel za dostatečný. Stěžovatel tvrdí, že městský soud zcela nedostatečně zdůvodnil své rozhodnutí, jelikož vycházel z nedostatečně zjištěných skutečností, nedostatečně vypořádal námitky uplatněné v žalobě a nezabýval se náležitě ani skutečným stavem věci, pročež tento postup dle názoru stěžovatele jednoznačně mohl mít a měl vliv na zákonnost rozhodnutí soudu ve věci.

[6] Stěžovatel rovněž namítá zcela nedostatečné posouzení otázky nebezpečí azylově relevantní újmy; domnívá se, že správní orgán neshromáždil dostatečné a zejména aktuální podklady nezbytné pro posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany, přičemž nechává veškerou důkazní tíhu na účastníku řízení. Stěžovatel dle svého přesvědčení dostatečně vyložil důvod své obavy, když návratu do vlasti se obává zejména s ohledem na nedemokratičnost režimu a stále trvající výhružky jeho bývalých společníků. V tomto kontextu stěžovatel upozornil na metodickou Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydanou Úřadem vysokého komisaře pro uprchlíky OSN v roce 1992, která se věnuje problematice „prokazování faktů“. V článku 196. se uvádí: *„Je obecnou právní zásadou, že důkazní břemeno spočívá na osobě vznášející nárok. Často se však stává, že žadatel není schopen podložit svá vyjádření dokumentárními či jinými důkazy a případy, v nichž žadatel může podat důkaz o veškerých svých vyjádřeních, jsou spíše výjimkou než pravidlem. Ve většině případů osoba prchající před pronásledováním dorazí jen s nejnutnějšími osobními věcmi a velmi často dokonce i bez osobních dokladů. ..... V některých případech může být vlastně na posuzovateli, aby použil veškeré prostředky, které má k dispozici, k zajištění nezbytných důkazů, o něž by se žádost opírala.“* V článku 203. se dále uvádí: *„Poté, kdy žadatel vyvinul opravdové úsilí o opodstatnění svého příběhu, je stále ještě možné, že pro některá z jeho prohlášení se nebude dostávat důkazů. Jak je shora vysvětleno (čl. 196) je sotva možné, aby uprchlík dokázal každou část svého příběhu, a je pravdou, že kdyby toto stálo jako požadavek, většina uprchlíků by nebyla uznána. Proto je často nutné uznat žadatelovu věc i v případě pochybností.“* Pokud soud a správní orgán konstatují, že stěžovatel neposkytl dostatečnou podporu pro svá tvrzení, není toto tvrzení podloženo a jde pouze o subjektivní hodnocení na úrovni obecných spekulací. Správní orgán stejně jako soud tímto odmítl přispět svou aktivní činností ke zjištění skutkového stavu věci a zároveň opomíjí obecné pravidlo, dle kterého se v pochybnostech, za situace, kdy nelze průkazně tvrzení účastníka ověřit, vždy straní účastníku řízení a jeho žádosti se vyhoví. S ohledem na uvedené skutečnosti a závažná pochybení při rozhodování soudu navrhuje stěžovatel, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil příslušnému soudu k dalšímu řízení.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popírá důvodnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ve všech

částech výroku, tak i rozsudek městského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Správní orgán i ve věci řízení o podané kasační stížnosti plně odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání žádosti o mezinárodní ochranu, výpověď stěžovatele učiněnou ve správním řízení, na správní a soudní rozhodnutí a na své vyjádření ze dne 29. 3. 2016. S rozsudkem soudu se žalovaný plně ztotožňuje a navrhuje zamítnutí, resp. odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost.

[8] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[9] Nejvyšší správní soud se ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu,* 2) kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně,* 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně. Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, 4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele*. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, nebo krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

[10] Stěžovatel výslovně neuvedl, v čem spatřuje důvody zakládající přijatelnost kasační stížnosti. Pouze namítá vady řízení před správním orgánem i před soudem (nedostatečně zjištěný skutkový stav a nepřezkoumatelnost).

[11] Nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu by zakládala přijatelnost kasační stížnosti, pokud by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé; takovou vadu však Nejvyšší správní soud neshledal. Městský soud se dostatečně věnoval zjištěním žalovaného i tvrzením stěžovatele, popsal rozhodný skutkový stav a se všemi žalobními námitkami se řádně a srozumitelně vypořádal.

[12] Nejvyšší správní soud opakovaně konstatuje, že institut mezinárodní ochrany je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování či vážnou újmu ze zákonem uznaných důvodů. Tímto institutem je chráněna toliko nejvlastnější existence

lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv se mohou jevit jako natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2005, č. j. 5 Azs 125/2005 - 46). Institut mezinárodní ochrany není a nikdy nebyl nástrojem k řešení nepříznivé osobní či ekonomické situace žadatele. Právo na mezinárodní ochranu založené na mezinárodních úmluvách totiž v sobě nezahrnuje právo osoby vybrat si zemi, kde se pokusí začít nový život odpovídající jejím představám, jelikož slouží výhradně k poskytnutí nezbytné ochrany cizím státem, je-li žadatel (popřípadě též jeho rodinný příslušník) ve vlastní zemi vystaven pronásledování ze zákonem vyjmenovaných důvodů, popřípadě existují-li jiné, zcela výjimečné okolnosti, za kterých by bylo *„nehumánní“* mezinárodní ochranu neudělit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2005, č. j. 4 Azs 34/2005 - 60).

[13] Povinností žalovaného je žádost o udělení mezinárodní ochrany posoudit na základě skutečností, které žadatel uvede či které ve správním řízení jinak vyjdou najevo, z hlediska všech zákonných forem mezinárodní ochrany, které se k těmto skutečnostem vztahují (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 - 107, publ. pod č. 2289/2011 Sb. NSS). Ke stěžovatelem vytýkané vadě správního řízení spočívající v nespolehlivě zjištěném skutkovém stavu lze poznamenat, že *„[n]ení povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědí žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57). Správní orgán rozhodující ve věci mezinárodní ochrany musí podle závěrů vyslovených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 - 74, při osobních pohovorech postupovat tak, aby žadateli o udělení mezinárodní ochrany umožnil předložit v úplnosti důvody své žádosti (§ 23 zákona o azylu). Co se týče kvality a dostatečnosti důkazů opatřovaných správním orgánem v azylovém řízení, lze odkázat především na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81, publ. pod č. 1825/2009 Sb. NSS. Z něj vyplývá požadavek, aby informace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany byly v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné. Popsané požadavky na dokazování v azylovém řízení žalovaný dle Nejvyššího správního soudu respektoval. V daném případě žalovaný dospěl k závěru, že tvrzení uváděná stěžovatelem, ani skutečnosti, které vyšly v průběhu řízení najevo, neodůvodňují udělení některé z forem mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a či § 14b zákona o azylu. Nejvyšší správní soud neshledal, že by žalovaný, potažmo městský soud při posouzení věci stěžovatele vybočily z rámce zákona či z konstantní judikatury zdejšího soudu.

[14] K otázkám důkazního břemene v řízení o udělení mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud již opakovaně vyjádřil. Např. v rozsudku ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007 - 63, uvedl: *„Je nesporné, že pokud by stěžovatel ani nenamítal skutečnosti svědčící o tom, že došlo, nebo že by potenciálně mohlo dojít, k zásahu do jeho lidských práv ve*

smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, pak není třeba se situací v jeho zemi původu do detailu zabývat .... V případě, že žadatel o udělení mezinárodní ochrany však uvádí skutečnosti podřaditelné pod taxativní výčet důvodů pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, pak je třeba žadatelem uváděné skutečnosti konfrontovat se zjištěními týkajícími se politického prostředí v zemi původu žadatele"; v rozsudku ze dne 19. 8. 2005, č. j. 4 Azs 467/2004 - 89, publikovaném pod č. 1095/2007 Sb. NSS, konstatoval: „*Uvede-li žadatel o udělení azylu v průběhu správního řízení skutečnosti, jež by mohly nasvědčovat závěru, že opustil zemi původu pro některý z důvodů uvedených v § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je povinností správního orgánu vést zjišťování skutkového stavu takovým způsobem, aby byly odstraněny nejasnosti o žadatelových skutečných důvodech odchodu ze země původu.*" Zdejší soud rovněž konstatoval, že odpovědnost za náležité zjištění reálií o zemi původu nese správní orgán (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2005, č. j. 5 Azs 116/2005 - 58). Vzhledem k tomu, stěžovatel nikdy netvrdil odůvodněný strach z pronásledování z důvodu uplatňování politických práv a svobod či z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání politických názorů, důvody pro udělení azylu dle § 12 písm. a) nebo § 12 písm. b) zákona o azylu na něj nedopadají. Tvrzení, která stěžovatel uplatňuje, jsou spojena s údajným (blíže nespecifikovaným) vyhrožováním ze strany neznámých osob, nemají tudíž žádnou souvislost s azylově relevantními důvody pronásledování.

[15] Obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu shrnul Nejvyšší správní soud kupříkladu ve svém rozsudku ze dne 25. 10. 2017 č. j. 6 Azs 81/2017 - 32: „*K námitce existence důvodů zvláštního zřetele hodných lze konstatovat, že podle ustálené judikatury na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, a ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55).*" Soudní přezkum správního uvážení provedeného správním orgánem je značně omezený (s výjimkou možnosti uplatnění moderačního práva dle § 78 odst. 2 s. ř. s., které se však vztahuje pouze na řízení o žalobě proti rozhodnutí, jímž byl uložen trest za správní delikt), neboť soud může pouze zkoumat, zda správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil (srov. § 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Takové překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení nebo jeho zneužití však Nejvyšší správní soud v projednávaném případě neshledal. Žalovaný řádně zjistil a posoudil stěžovatelovu osobní situaci, též situaci v zemi původu, dostatečným a srozumitelným důvodem odůvodnil, proč neshledal důvody hodné zvláštního zřetele k udělení azylu dle § 14 zákona o azylu (s. 4, 5). Soud k tomu ještě podotýká, že žalobce ostatně v žalobě ani překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení nebo jeho zneužití nenamítal.

[16] Dle § 14a zákona o azylu není podstatné, z jakých důvodů žadateli případně hrozí reálné nebezpečí vážné újmy v zemi původu, ale právě jen existence tohoto reálného nebezpečí. Dle uvedeného ustanovení (odst. 1) se doplňková ochrana udělí cizinci, který

nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 zákona o azylu, v relevantním znění, se za vážnou újmu považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti; b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu; c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu; d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že ani námitky stěžovatele týkající se neudělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu nezakládají přijatelnost kasační stížnosti. Pro případné udělení doplňkové ochrany se řádným způsobem správní orgán zabýval tím, zda jsou na straně stěžovatele dány důvodné obavy o tom, že by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu v případě vrácení do země původu; vycházel nejen z informací samotného stěžovatele, ale rovněž z relevantních zpráv a aktuálních informací z cizineckého informačního systému, které jsou obsahem správního spisu a k nimž se měl stěžovatel možnost vyjádřit. Stěžovatel uváděl možnost „špatného zacházení“ ze strany jeho bývalých společníků. K tomu Nejvyšší správní soud podotýká, že jakkoli předestřenou obavu stěžovatele rozhodně nelze bagatelizovat, nelze ji současně považovat za natolik intenzivní a důvodnou, neboť nebyly zjištěny závažné a potvrzené důvody pro bezprostřední, vážné ohrožení života stěžovatele. Z informací o bezpečnostní situaci v zemi jeho původu nevyplývá, že by situace stěžovatele nebyla řešitelná prostřednictvím státních orgánů v zemi. Z výpovědi stěžovatele nevyplývá, že by se o pomoc v souvislosti s tvrzenými útoky či násilí soukromých osob na státní orgány vůbec obrátil. Z uvedených a ze správního spisu zjištěných skutečností nelze dovodit existenci skutečného nebezpečí vážné újmy, jak ji pro udělení doplňkové ochrany předpokládá zákon o azylu.

[17] Nejvyšší správní soud konstatuje, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura zdejšího soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky uplatněné v kasační stížnosti. Městský soud při svém rozhodování nevybočil z této judikatury a nedopustil se ani žádného procesního pochybení; Nejvyšší správní soud neshledal ani žádná stěžovatelem tvrzená procesní pochybení žalovaného, pro které by bylo namístě jeho rozhodnutí zrušit. Netvrdil-li stěžovatel žádné konkrétní důvody přijatelnosti kasační stížnosti, nelze než uzavřít, než že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje jeho vlastní zájmy. Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost jako nepřijatelnou a podle § 104a s. ř. s. ji usnesením odmítl.

[18] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., z nichž vyplývá, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í :
Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 8. listopadu 2018

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu